

SILVIA
POPOVICI

Vocație și profesionalism

Recentele documente de partid, și în primul rînd expunerea Secretarului General, au repus cu fermitate arta și pe noi artiștii, în locul important pe care ideologia marxist-leninistă li-l decernase dintotdeauna. Se subliniază — spre satisfacția noastră — importanța socială a muncii pe care o efectuăm, funcția educativă a creației, caratul ei pedagogic. Pe bună dreptate în aceste documente directoare, arta noastră interpretativă este omologată creației cu toate răspunderile și întreaga ei pondere socială. Noi actorii sintem creatori și nu tehnicieni, plătim seară de seară impozitul nostru creator, cu simțirea și nervii noștri, cu întreaga noastră ființă, societății. Prin creație înțeleg: vocație, profesionalism și răspundere. Creatori, deci, ne aflăm la punctul de interferență al scenei cu sala, răspunzînd deopotrivă de repertoriu și de împlinirea lui, de formarea conștiinței socialiste și modelarea cerințelor estetice ale publicului, militînd împreună pentru idealul nostru. Am reluat piesele originale din fondul consacrat al dramaturgiei noastre socialiste. Multe continuă și azi să activezeze conștiințele, să emoționeze. Altele însă s-au demolat, nu

răspund cerințelor publicului de azi, lacunelor formative ale unui tineret crescut sub raza tehnicii, dar insuficient sensibilizat de ideal și mari aspirații etice. Piesa românească trebuie să oglindească complexitatea, adevărul nemijlocit al prezentului, „cu luminile și umbrele sale”. Nu înseamnă că ne-am făcut datoria față de actualitate dacă raportăm un număr, o cifră, la capitolul dramaturgiei originale, îndărătul căreia se ascund replici clișee, conflicte inventate, probleme depășite care nu iscă întrebări, nu solicită răspunsuri, n-au ecou. Răspundem de formarea publicului. În consecință, ca educatori ce se cuvîn educați, trebuie ca noi înșine să ne dezvoltăm, să progresăm, să căutăm, să experimentăm. Avem datoria și răspunderea să creăm o artă națională — să reprezentăm pe scenă gândirea și simțirea acestui pământ, acestui loc geografic în care ne-am născut. În aceeași măsură arta noastră marcată de specific național trebuie să se încorporeze prezentului — să fie consonantă timpului istoric în care trăim, epoca unei uriașe revoluții tehnico-științifice. Teatrul pe care îl facem trebuie să fie contemporan cu epoca computerelor, a uriașelor prefaceri sociale, a construcției socialiste și comuniste. Consider munca noastră, ca pe un jurnal de actualități al zilei, înțelegînd prin asta că trebuie neconținut să găsim mijloacele de transmitere a oricărui mare text, fie el clasic sau modern în concordanță cu psihologia spectatorului căruia ne adresăm. Munca noastră se încorporează în ziua de azi, e o parte integrantă din prezent. Nu putem face un teatru „de ieri”, facem întotdeauna un teatru de azi. Căutările noastre sînt sincere, izvorîte din dorința comunistă a perfecționării; ele nu izvorăsc dintr-un spirit snob mic-burghez, dintr-un capriciu care își propune imitații sterile ale unor mode venite de pe aiurea. La ultima ediție a festivalului „Bitef”, ne-am dat lesne seama cît de neartistice, de minore și de perisabile sînt exhibițiile unor trupe care s-au prezentat drept „ultim strigăt al modei”. Condamnînd un asemenea teatru gratuit, antiuman, trebuie să disociem cu grijă aceste „experimente” de propriile și adevăratele noastre nevoi de a căuta, de a ne îmbogăți. Dacă aceste nevoi organice încetează să se manifeste, artistul, arta sa, pier. E primejdios să devenim consacrați, dacă nu asociem dorințelor creatoare puterea de a ne înnoi mereu. Noi avem capacitatea umană, potențialul creator de a asigura căutărilor noastre probitatea adevărului artistic!

Avem personalități actoricești și regizorale remarcabile care au transformat spectacolele lor în adevărate acte politice. Ei contribuie la cunoașterea în lume a civilizației țării noastre, prin cultura artei spectacolului. „Mare este acel popor care se străduiește să dea cel mai mult civilizației și cauzei păcii în lume. Tocmai acestui țel îi consacără energia, talentul și forța creatoare, poporul nostru”. Cuvintele tovarășului Nicolae Ceaușescu răsună grav în activitatea noastră. Deoarece chemarea partidului către modelarea conștiințelor solicită, în cel mai înalt grad, artistul.

Vorbînd despre artiști ne referim totdeauna la profesionalism. Uităm uneori de vocație. Și vocația presupune adeziunea la o etică superioară, arderea pentru un ideal înalt. Noi slujim acest ideal. Avem vocația artei comuniste.

